

Hva kan vi vite om framtiden?

Er det noe som er sikkert, så er det at ingenting er sikkert. Vi lever i en verden som er ytterst uforutsigbar. Synes verdenssituasjonen et øyeblikk å være noenlunde oversiktlig og rolig, så skjer det i neste nå et eller annet som skaper frykt og uro. En krig bryter ut, et opprør settes i gang, det blir jordskjelv eller tørke, skogbrann eller oversvømmelse. Vi vil så gjerne ha kontroll, men igjen og igjen viser det seg at vi kontrollerer lite eller ingenting.

Arkimedes (287–212 f.Kr.) var matematiker, fysiker og oppfinner i det gamle Hellas. Han skal ha sagt: *Gi meg et fast punkt utenfor jordkloden, og jeg skal rokke verden.* Men et fast punkt er nettopp det vi ikke har, og synes vi i noen korte øyeblikk å ha det, viser det seg snart at det var en illusjon. Også de største i historien har måttet innse at makten deres var svært begrenset. Før de visste ordet av det, var deres tid forbi, og de var henvist til å være et avsnitt i fortidens historieskrivning.

ALT ER I GUDS HÅND

Betyr det at meningsløsheten rår, og at alt er håpløst? Mange vil mene det, men den som lytter til Guds åpenbaring i Bibelen, får et annet svar. Der sies det tydelig at Gud har makten, og at alt til sist hviler i hans mektige hånd. Dette lar seg ikke konstatere med det blotte øye, men det er hva Gud har åpenbart oss ved sine

profeter og framfor alt i sin sønn, Jesus Kristus. De som våger å sette sin lit til dette ordet, finner en trygghet som gjør det mulig å leve med det uforutsigbare.

I bibelordet har Gud åpenbart oss historiens endemål. Ut fra dette ordet vet vi at midt i det som for oss kan fortone seg som kaos, er den allmektige Gud i ferd med å fullbyrde sine planer fram til det øyeblikk da det som forkynnes på Bibelens siste sider, blir virkelighet: en ny himmel og en ny jord (Åp 21,1). Det er Bibelens løfte.

Vi er på vei mot Guds barns forløsning fra synden, døden og djevelen, og mot skaperverkets forløsning fra forgjengeligheten til en ny verden der Guds vilje rår fullkomment og alt er som det skal være. Vi ber i Herrens bønn: *La din vilje skje på jorden som i himmelen!* I himmelen rår Guds gode vilje uinnskrenket, og en dag skal den rå i hele skaperverket til velsignelse og liv for alt og alle. Det endelige svaret på den bønnen får vi når Jesus kommer igjen og gjør alle ting nye.

GUD KALLER MENNESKER TIL FRELSE

Bibelen forkynner at Gud har skapt verden, og at han holder den oppe inntil han har nådd sitt mål for det han skapte. Mennesket har gjort opprør mot Skaperen, men han har ikke trukket seg tilbake. Tvert om har han iverksatt en veldig redningsplan for å fri slekten fra dens opprør og fra dette opprørets følger. I det som er blitt kalt «Den lille bibel» står det: «For så høyt har Gud elsket verden at han ga sin Sønn, den enbårne, for at hver den som tror på ham, ikke skal gå fortapt, men ha evig liv» (Joh 3,16). Midt i alt det som synes meningsløst, arbeider Gud intenst for å få kontakt med slekten og hjelpe den inn i sin evige plan. Derfor sendte han sin Sønn til verden. Derfor utøste han Den hellige ånd, og derfor

driver kirken misjon og diakoni. Gud forsøker å få slekten i tale for å si til den: *Det er håp og det er liv i Jesus og hans forsonergjering.*

Dessverre vil mange ikke høre på dette, de avviser det Gud prøver å si til dem. Men noen hører og får del i håpet og livet. De får mening midt i det meningsløse idet de legger seg og sitt i Guds hender og griper hans løfte om å bevare dem til evig liv.

TRYGG I GUDS OMSORG

Det var dette den svenske sangforfatteren Lina Sandell siktet til med sangen «Ingen er så trygg i fare». Hun skrev ikke en sang om at barn aldri skal bli utsatt for ulykker eller farer, men minner oss her om den tryggheten alle de eier som ved troen på Jesus har barnekår hos Gud. Under alle forhold og skiftende omstendigheter er de i Guds hånd. De som tror på Jesus, har ikke fått løfte om en skadefri ferd gjennom livet. Jesus sier tvert imot at de vil måtte oppleve forfølgelse og motgang som følge av troen. Kristne mennesker er ikke løftet ut av forgjengelighetens vilkår, men midt i alt det de møter, er de i Guds hånd. Jesus følger dem og bærer dem igjennom, også når livet er tungt. Det er deres trygghet.

PÅ VEI MOT DØDEN

Alle er vi på vei mot en grav. Etter noen korte år her i tiden synes alt å være forbi. Mange kan ikke akseptere dette og håper at det skal være noe mer, et liv som fortsetter bak død og grav. Noen tenker som buddhister og hinduer om sjelevandring og karma, og håper at det vi har gjort oss fortjent til her i livet, skal gi oss en ny tilværelse i det neste. Andre håper uten å ha noe å knytte håpet til. De snakker om himmelen og mener vel med det et sted der det er

godt å være. Med grunnlag i det kristne håpet klynger folketroen hos oss seg fortsatt til at «det må jo være noe mer».

Som prest erfarte jeg ikke sjelden dette. Når jeg kom til sorgsamtale hos noen som hadde mistet en kjær mor eller far, var ofte noe av det første som ble sagt til meg: – Ja, nå har vel far (eller mor) det godt? Samtidig så de pårørende forventningsfullt på presten og ventet åpenbart at han skulle bekrefte deres ønske. Men jeg hadde ikke fått fullmakt til å utstede attest på hvor den avdøde befant seg, så jeg svarte stillferdig: – Det får vi håpe. Den videre samtalen avslørte ofte at de sørgende håpet uten å ha noe å knytte håpet til. Deres håp manglet basis og kunne vel best betegnes som en vag forventning.

ET LEVENDE HÅP

Med det kristne håpet er det helt annerledes. Apostelen Peter skriver: «Lovet være Gud, vår Herre Jesu Kristi Far, han som i sin rike miskunn har født oss på ny til et levende håp ved Jesu Kristi oppstandelse fra de døde» (1 Pet 1,3). Dette håpet har et sikkert fundament i ordet om Jesu død på korset til soning for våre synder, og i ordet om hans oppstandelse fra de døde. I sin oppstandelse bekreftet Jesus at synden er sonet og døden beseiret.

Jesu oppstandelse innebærer at veien til samfunn med Gud er åpnet. Ved troen på Jesus blir vi Guds barn og arvinger. Bibelen lover at vi en dag skal oppstå slik Jesus gjorde det. Da skal vi gå til en evig herlighet i en nyskapt verden. Dette håpet bygger på en solid grunnvoll, og det er et levende håp, så sant Jesus lever og har lovet at vi skal leve med ham.

Det nye testamentet knytter dette håpet til løftet om at Jesus skal komme igjen for å avslutte den tidsalderen vi nå lever i, og skape en verden der alt er blitt nytt. Når det skjer, vil mange av oss

alt være døde. Før vi derfor ser nærmere på hva Bibelen sier om de siste tider og Jesu gjenkomst, skal vi her først se på hva Bibelen sier om hva som skjer med et menneske når det dør i troen på Jesus.